Dörren av Märta Wängelin

Vinnare i skrivtävlingen Dörren 2026, åldersgruppen 13-15 år

Siv huttrar till av den kyliga morgonbrisen då hon promenerar till sitt arbete. Uppsalas gator ekar tomma en sådan tidig oktoberdag som denna. Hon fixar till det gyllenblonda håret och säger god dag när herr och fru Fredriksson går förbi. Sivs klarblåa ögon matchar hennes nya kappa och det prasslar under hennes kängor när hon går på de fallna lönnlöven.

När hon svänger förbi husknuten kan hon skymta den lilla butiken. Madame Ekmans livs. Hon har arbetat där som affärsbiträde sedan hon var sjutton, så snart i två år. Siv går upp för stentrappan och tar fram den rostiga gamla nyckeln från sin ficka. Hon vrider om nyckeln i låset och dörren glider upp så att den lilla bjällran i mässing plingar ovanför henne.

Tiden som står på klockan på väggen visar precis halv sju. Solen har letat sig in genom fönstren och dess strålar får butikens alla varor och olika sorters plåtburkar att glittra. Siv har en halvtimme på sig att förbereda inför att butiken öppnar. Egentligen skulle Alma jobba idag, men lilla Nils har gått och fått feber, så då får hon stanna hemma. Det är förstås tråkigt att behöva jobba mera, emellertid betyder det att hon kanske får se Arvid senare.

Varje dag Siv har varit i affären så har hon betraktat Arvid på gatan mittemot. Han och de andra murarna har arbetat på det nya postkontoret som ska stå klart till jul. Han kommer in ibland på kvällarna och köper något litet innan han ska hem. Dagen börjar och kunderna kommer in en efter en. Pling! Låter det varje gång dörren öppnas. Siv slår in saker i paket och väger allt från ärtor till karameller.

-God förmiddag Siv, säger tant Björkman när hon kommer fram till kassan. Hon har ett vänligt leende på läpparna och har mjuka ansiktsdrag.
-God förmiddag på er också fru Björkman, svarar Siv medan hon justerar till flätan och rättar till förklädet. Vad får det lov att vara idag?

-Ett kilo potatis och en sirapslimpa tack, svarar hon medan hennes darriga händer fumlar efter portmonnän.
-Det ska bli, svarar Siv medan hon väger potatisen. Hon kollar ut genom dörrens fönster och ser att Arvid och de andra murarna har kommit till postkontoret, eller rättare sagt det som ska bli det. Han kollar åt hennes håll och höjer en hand för att hälsa. Hon vinkar tillbaka och rodnar sedan kraftigt.
-Den där Arvid verkar vara en bra ung man, säger tant Björkman med glimten i ögat och lägger fram pengarna vid kassaapparaten.
Siv ler mot henne och räcker fram hennes varor.
När hon går ut från butiken och under de få sekunder dörren är öppen kan Siv höra hur männen ivrigt pratar med varandra samtidigt som de arbetar. Hon ser Arvid bära på ett gäng tegelstenar. Hans kastanjebruna hår och mörka ögon ser så stiliga ut och ser faktiskt bra ut tillsammans med den slitna murarskjortan i marinblått. Timmarna går och utanför butiken blir det skymning. Synd att det ska bli mörkt så fort på kvällen tänker Siv.

Kunderna blir allt färre och det är snart dags för stängning. Hon hör att ljuden på trottoarerna blir färre och lamporna inne på krogarna tänds.
Även murarna går hem en efter en, och då ser hon hur Arvid går emot butiken. Siv skyndar att applicera läppstift samtidigt som hon speglar sig i kassaapparatens blanka metall. Till slut öppnas dörren och han kliver över dess slitna tröskel.
-God kväll, hälsar Arvid och borstar bort lite dam från skjortan.
-God kväll, säger Siv försynt tillbaka. Hon kollar på klockan och den är tio i sju, snart stängning.
-Lång arbetsdag? frågar Siv.
-Jo, hyfsat lång, själv då? frågar han tillbaka och lutar sig mot disken.
-Åh, det har varit ganska lugnt, vad får det lov att vara? Siv känner hur hjärtat dunkar hårt i bröstet. Undrar om han kan höra det?
-Ett paket ägg och ett paket knäckebröd tack, svarar Arvid under tiden han försiktigt trummar med handen på benet. Siv lägger allt i en påse och sträcker fram den.
-Varsågod, säger hon och Arvid tackar artigt. Han går mot dörren, men när han drar i handtaget så är dörren låst. Han försöker igen men den går inte att rubba.
-Jag löser det, den har nog gått i baklås, säger Siv och drar fram sin nyckel. Men när hon för in den i nyckelhålet fastar den och går av. Nu håller hon alltså en halv nyckel i handen, medan den andra delen sitter i dörren.
-Åh nej, suckar Siv. Med en hårnål lyckas hon få ut nyckelbiten, men dörren går fortfarande inte att låsa upp.
-Vad gör vi nu? frågar Arvid med ett litet skratt. Han drar fingrarna genom håret och böjer sig ner för att ta en titt på dörren. Siv harklar sig.
-Vi får inte upp dörren utan nyckeln, säger hon.
-Så det finns inte någon reserv?
-Jo, det ska finnas någonstans på lagret, men jag vet inte vart.
Hon känner hans doft. En blandning av murbruk, kaffe och linolja. Han reser på sig igen och börjar röra sig mot dörren som det står ”endast personal” på.
-Ska vi leta efter den då så vi inte blir kvar här tills imorgon, eller behöver du en nyckel för att komma in här också? Han flinar. På ett vänligt sätt. Siv reser sig och borstar av knäna. Arvid håller upp dörren och de går in på lagret.

Siv inser att de här kommer att bli svårt. Överallt ligger lådor med varor, buntar med papper och skåp med redskap.
-Vart ska vi börja? undrar Arvid och kollar runt i rummet uppifrån och ned.
-Jag tar hyllorna du kan ta lådorna, säger hon trött men ger honom fortfarande ett leende.
Och tiden går. Siv letar igenom hyllplan efter hyllplan och Arvid kollar igenom alla lådor. När de väl är klara med det har de fortfarande inte hittat någon nyckel. De kollar i krukor och vid skrivborden. Till och med inne på toaletten.
-Ja det var inte riktigt så här jag hade planerat min kväll, ropar Arvid efter ett tag där han sitter i en fåtölj. Han skrattar samtidigt som han säger det. Siv är glad att det är en sådan god stämning trots situationen.
-Nej inte jag heller, svarar hon försiktigt tillbaka, medan hon rotar igenom ännu en låda.
De fortsätter att prata. Konversationen flyter på och Siv får veta mer om de andra murarna och om hur postkontoret kommer att bli, medan Arvid lyssnar på hennes planer för framtiden och om alla märkliga kunder som har kommit till affären. Det känns så lätt att prata med honom. Han är så omtänksam och försiktig men fortfarande rolig och utåtriktad. Siv förstår nu på riktigt vad som menas med fjärilar i magen.

-Vem vet, jag kanske tar jobb på postkontoret när det står klart så kan vi vinka till varandra varje dag.
Siv skrattar, men kom inte riktigt på vad hon ska svara.
-Din kollega, har inte hon någon nyckel då? frågar han plötsligt. Siv stannar upp. Det hade hon inte ens tänkt på. Hon reser sig upp och småspringer mot Almas skåp. Men när hon lägger handen på handtaget så hejdar hon sig.
-Jag vet inte om jag borde rota igenom hennes skåp, räknas inte det som inbrott? frågar hon.
-Kanske det, men det är antingen det eller stanna hela natten, svarar han. Siv tänker att det kanske inte skulle vara så farligt att behöva vara kvar hela natten med Arvid, men det säger hon förstås inte. I stället öppnar hon Almas skåp, som tack och lov inte är låst. Bingo!
Siv tar upp nyckeln och skramlar med den så att Arvid kan se. Det får honom att skina upp. När Siv mycket varsamt stoppar in nyckeln och vrider om så öppnas äntligen dörren och det välbekanta plinget hörs.

När de kliver ut märker de att det återigen är kallt i luften och himlen är alldeles mörk. Klockan är nu tjugo över nio, och de hör rösterna av berusade män som sjunger och stojar i den vackra kvällen. Siv tar ett djupt andetag och hör att Arvid gör samma sak. Fullmånen lyser upp Arvids ansikte och hon ser reflektionen i hans ögon.
-Vad skönt att komma ut igen, säger Siv och ler så att det biter till i de rosiga kinderna.
-Ja det har du då allt rätt i, säger han och ler tillbaka. Sedan säger de adjö och önskar varandra en trevlig kväll. Siv ser på när han går i väg ut i Uppsalanatten. Hon håller fortfarande i handtaget och kikar in genom dörrens fönster. Där inne står Arvids påse med mat kvar.

Siv ler och tänker att det blir en bra dag imorgon också.

Motivering från juryn:

I texten lyckas författaren bjuda in till en historisk tid som känns verklig och bekant utan att vara övertydlig. Med en stark gestaltning av både plats och karaktärer låter författaren själva Dörren föra texten framåt och bli en katalysator för handlingen.